

▶ 12 Diciembre, 2014

DESPRÉS DE l'èxit incontestable de la seva darrera obra narrativa, *Sense alè* (2012), amb què es va endur alguns dels guardons més preuats de la nostra cultura, ara veureu que **Josefa Contijoch** hi torna, però aquest cop valent-se del vers: molts lectors encara distingeixen en excés entre prosa i poesia, quan cada cop és més freqüent que tots dos gèneres

ressenti el resultat final. Tot plegat ho dic per esvaïr possibles dubtes de lectors malfiats –i tants com n'hi ha!– quan se les han de tenir amb la poesia: ras i curt, tot lector entusiasta del Premi Ciutat de Barcelona 2012, que no dubti a l'hora d'endinsar-se en la darrera obra de Josefa Contijoch. En el fons hi retrobarà la mateixa veu, amb unes

Per tot això no dubto a presentar *Baix continu* com el revers de *Sense alè*: en ambdues obres alguna cosa empeny l'autora a passar comptes amb el seu passat; amb les fluctuacions d'un temps que comença a escurçar-se dramàticament i que demana –exigeix– un estat de comptes tan escrupolós com sigui possible. Vet aquí els actius, vet aquí els passius, però aviat s'adona que això no és possible: uns i altres s'acaben confonent i ens destaroten qualsevol intent de balanç. Davant d'aquest maleït joc d'ambivalències, res millor que proposar-se d'escartir si més no quin ha estat el «baix continu» de la nostra singladura: què ens ha proporcionat l'estructura harmònica de la partitura bo i complementant-ne la melodia, sovint tan aleatòria com inabastable?

Així doncs aquest poemari, sens dubte un dels millors de l'any en curs, està plantejat com un viatge existencial simbòlic de la mà de la paraula: una paraula iniciàtica que sabem que ens ha estat donada per abastar tant l'oida dels qui ens han estimat com la dels nostres morts. A uns i altres

s'adreça indistintament el jo poètic que travesa de cap a cap el llibre, i bo i interpellant-los obsessivament, compulsivament o tendrament, Josefa Contijoch configura un món semàntic d'alt voltatge, on els conceptes recurrents –cada nota, arpeggi i acord de què es val– es van recarregant i retroalimentant els uns als altres.

No és un món de ficció sinó de fricció: de síl·labes, records d'infantesa, amants, amics, pares, desigs, pors, somnis i morts que entremeten entre ells i curtcircuiten un imaginari ja ple a vessar, fràgil i més vulnerable que mai. Un imaginari que davant les constants envestides de la vida, el passat i l'amor no es rendeix mai i s'enfronta a aquest compte de resultats armat de l'arma més poderosa: la paraula creadora de presències. El repte de Josefa Contijoch és prou clar: «la condició de la poesia és la de dir allò que no se sap, o no es pot, o no es deixa; alguna cosa inconscient o subjacent que s'intueix i que permeti dir la pròpia perplexitat del món apercebut». Doncs això: perplexitat transfigurada.

BULEVAR**ÀLEX
SUSANNA**

El 'Baix continu' de Josefa Contijoch

no sols es contaminin l'un de l'altre sinó que en el fons no presentin grans diferències d'intensitat ni d'objectius.

Si la prosa de *Sense alè* tot sovint s'inflama i esdevenia incandescent, els versos del seu darrer poemari, *Baix continu* (Edicions de 1984, 2014), poden estiregassar-se fins atènyer fibra de prosa sense que se'n

semblants modulacions i una intacta capacitat d'interpel·lar el lector. D'atrapar-lo en la seva xarxa de paraules i ritmes significants. Com ella mateixa ens diu, «si la poesia té un territori acotat, propi, és el territori comanxe del dubte, amb fletxes voleiant en totes direccions». Fantàstica imatge per descriure les seves *razzies* líriques!